

Hồi Thứ Tám

CUÔNG PHONG NGHỊCH TRẬN

Tin Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã bị giết chết trên sa mạc Tích Khê chỉ mới qua hai ngày, mà đã loan truyền khắp võ lâm.

Sự xuất hiện của Bảo Vương Hải đã một thời gian gây chấn động võ lâm, thì cái chết của hắn cũng lại làm xôn xao dư luận của giới này.

Ai đã giết hắn? Nhân vật nào có đủ tài ba để bẹp kiếm pháp lạ lùng của tay kiếm miền Hải đảo đó? Những câu hỏi ấy đương nhiên được đặt ra để rồi có nhiều lời giải đáp. Nhưng những lời giải đáp đều kể lể như một huyền thoại do những kẻ không chứng kiến giờ phút cuối cùng của Bảo Vương Hải, giờ đây cũng tự nhận đã nhìn thấy tận mắt cái chết hãi hùng đó.

Có một điều chính xác là mọi người đều trả lời thật đúng nhân vật đã giết chết Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Họ không ngần ngại trả lời ngay nếu có ai hỏi: - Nhân vật nào đã giết hắn?

Câu trả lời với giọng sợ hãi và kính phục: - Lãng Tử Trầm Kha.

Và cứ như vậy tin đồn đãi chỉ trong hai ngày mà mọi nơi đều nghe biết.

Nhưng nếu có hỏi họ đã gặp chàng Lãng Tử Trầm Kha chưa thì tất nhiên họ ấp úng không biết phải trả lời ra sao.

Thật lạ lùng!

Một nhân vật kinh khiếp như vậy mà giang hồ võ lâm chỉ nghe tiếng chứ chưa biết mặt. Và chính điểm này đã thêm phần bàn tán lúc những tay giang hồ hắc bạch hai đạo hợp nhau trong tử điểm hay lúc trà dư để tâm sự, đều đề cập tới nhân vật Lãng Tử Trầm Kha.

Hơn nữa, tin tức Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải vừa mới chết hai ngày nay thật đúng là tin sốt dẻo nên họ đều phải bàn tán.

Mặt trời chưa cao hẳn mà những khách sành, tử điểm đều đã có nhiều thực khách ngồi bàn nhắm rượu thịt, chờ dùng cơm trưa.

Tại Phượng Hoàng đại tửu lâu, một ngôi đại khách điểm với hai gian lầu có nhiều phòng rộng rãi và nơi đây tập trung hầu hết những tay giang hồ mã thượng, những vương tôn công tử muốn có rượu ngon đồ nhắm tốt đều ghé lại Phượng Hoàng đại tửu lâu này.

Gian phòng ở dưới nhà đều đã chật ních thực khách, tiếng ồn ào huyền ảo vang rộn lên. Đủ mọi hạng thực khách, nhưng đa số đều thuộc hạng trung lưu.

Những thực khách sang trọng hay những tay giang hồ võ lâm muốn tìm một chỗ ngồi yên lặng lịch sự hơn đều lên trên lầu. Tuy thức ăn thức nhắm có phần cao giá hơn, nhưng lúc nào khách cũng đông đảo.

Phượng Hoàng đại tửu lầu này được xây cất cạnh bên giòng sông mà ánh nước lúc nào cũng xanh lơ. Hơn nữa chủ nhân đại tửu lầu đã cho trồng nhiều cây hoa làm cho quanh vùng tửu lầu tọa lạc thêm rực rỡ huy hoàng.

Những bụi liễu rũ lá, soi mình dưới dòng sông lững lờ. Những cánh hoa đa sắc đa màu rải rác khắp nơi, nên ngồi trên gian lầu của Phượng Hoàng đại tửu lầu, thực khách cảm thấy thoải mái khi nhìn xuống giòng sông và hoa viên đầy muôn hoa. Những con thuyền xuôi giòng làm cho nước xanh thêm phần linh động.

Bên cạnh cửa sổ gian lầu là một cái bàn nhỏ với một thực khách đang trầm ngâm nhắm rượu. Từ lúc gã đi vào đây, ngoài mấy tiếng gọi thức ăn, thì gã vẫn im lìm suy tư.

Trên bàn ngoài chiếc nón rộng vành và thanh trường kiếm để cạnh, tuyệt nhiên không có một gói hành lý nào.

Gã vào phòng dưới lầu đã làm cho mọi người nơi đây chú ý tới gã vì chiếc nón rộng vành của gã vẫn để nguyên trên đầu, che khuất cái mặt của gã.

Gã khoan thai đi lên lầu và tới cái bàn cạnh cửa sổ. Lúc đó gã mới mở cái nón rộng vành và thanh kiếm để trên bàn. Cùng lúc đó có nhiều lời bàn tán: - Gã áo xám này trông lập dị quá!

- Nhưng gã đẹp trai oai dũng!

Trông gương mặt lạnh lùng nhưng phong sương đó là yếu tố hấp dẫn bọn con gái.

- Gã cũng có thanh kiếm báu, không hiểu tài nghệ ra sao hay chỉ để lừa bịp thiên hạ.

Còn nhiều, nhiều lời bình phẩm xì xào mà gã áo xám vẫn nghe thấy nhưng phớt lờ, ngồi nhắm rượu nhìn ra giòng sông hững hờ.

Một cái bàn bên cạnh gã với năm sáu người thuộc giới giang hồ võ lâm cao thủ đang bàn tán có vẻ sôi nổi.

Gã áo xám nghe họ nói với nhau: - Hồ đạo hữu, theo ý lão thì Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải ắt chết bởi tay Lăng Tử Trầm Kha.

Người được gọi là Hồ đạo hữu lên tiếng: - Chính đệ cũng được nghe Bá Tri Nhân Cù Thính kể lại một cách rõ ràng.

Một người khác xen vào: - Nhưng Bá Tri Nhân kể thế nào?

Hồ Tất Cầm sốt sắng nói: - Cù Thính là người giang hồ ai cũng biết tài lão ấy.

Một người nữa tiếp lời: - Tài ấy là tài nói phải không?

Hồ Tất Cầm mỉm cười gật đầu: - Đúng vậy! Vì mọi chuyện gì trên giang hồ dù bí mật đến đâu lão ta cũng biết rõ ngọn nguồn, vì thế giang hồ đặt tên cho lão là ‘Bá Tri Nhân’. Chuyện năm núi mười non, tận đâu đâu rồi lão cũng tỏ rõ. Nên có nhiều người cầu cạnh lão khi cần nghe biết điều gì. Mà mỗi lần cầu cạnh lão, đồ quý huynh đệ biết cần phải có điều kiện gì không?

Mọi người trong bàn nhìn nhau thì Hồ Tất Cầm tiếp: - Hễ cầu cạnh lão thì lão buộc phải có một vật gì quý hay không quý, miễn lão thích là được để trao đổi.

Một người hỏi xen vào: - Nếu không có vật gì thì sao?

- Nếu không có vật trao đổi thì đổi bằng một thức võ, một chiêu kiếm chẳng hạn.

- Ồ!

Hồ Tất Cầm đắc ý nói tiếp: - Có một điều mà ít người biết là lão Bá Nhân Tri Nhân Cù Thính như con chim trời, nay đây mai đó nên gặp lão không phải là dễ. Nhưng có điều quan trọng là nếu không có vật gì để trao đổi thì biết cách nói khích là có bao nhiêu lão cũng nói hết ruột gan.

Mọi người đều cười vang lên.

Có một người nói: - Có lẽ Hồ huynh cũng dùng thuật khích tướng để Cù Thính kể chuyện Lăng Tử Trầm Kha phải không?

- Đúng vậy!

- Lão ấy nói như thế nào, Hồ huynh kể lại cho tất cả mọi người ngồi đây nghe xem có đúng như lời đồn đãi của mỗi người không?

Hồ Tất Cầm chợt hỏi: - Nhưng quý huynh đệ ở nơi đây có ai nhìn thấy dung mạo của chàng Lăng Tử Trầm Kha bao giờ chưa?

Tất cả đều ngơ ngác đáp: - Chưa!

- Chưa bao giờ!

Rồi một người lại hỏi: - Còn Hồ huynh đã rõ danh mạo của y chưa?

Hồ Tất Cầm lắc đầu: - Cũng chưa như quý huynh đệ.

Rồi Hồ Tất Cầm lại tiếp: - Nhưng chính Cù Thính đã chứng kiến vụ đấu kiếm tử chiến kinh khiếp ấy.

- Chắc vậy sao?

- Thì Cù Thính đã nói vậy và kể lại lúc đó lão ta có mặt tại sa mạc Tích Khê nữa.

Vừa lúc đó có tiếng chân người chạy rầm rầm lên trên lầu, nên câu chuyện phải dừng lại và mọi người đều đưa mắt nhìn về phía thang lầu.

Hai người mặc trang phục bằng màu xanh lục, tóc dài phủ xõa xuống đến vai đang cố rượt một lão già chạy phía trước. Nhưng hình như lão già này không có ý trốn thoát mà có ý đùa giỡn với hai tên đuổi theo sau.

Lão già vừa chạy lên lầu vừa kêu to: - Ối mẹ ơi! Người ta cố giết tôi đây này. Cứu! Cứu! Cứu!

Lão vừa chạy vừa kêu, chạy càn vào phòng đây thực khách.

Những thực khách nơi đây gồm vương tôn công tử thì sợ hãi lo lắng. Còn những tay khách giang hồ võ lâm thì khó chịu, nên khi lão vừa đến trước bàn có hai cô gái, cũng là nữ khách võ lâm, nên hai nàng liền rời chỗ ngồi chặn ngay hai tên áo lục lại và quát lớn: - Đồ súc sinh, ban ngày mà bày dám ăn hiếp người đến thế sao?

Hai tên áo lục bị người cản không truy đuổi lão già được nên căm giận đứng lại không nói một lời. Hai tên này nhìn nhau ra hiệu rồi lập tức vung kiếm chém nhanh vào hai cô gái này.

Lối tấn công bất ngờ này đã làm cho hai cô gái phải hoảng hốt tung người nhảy lên không đồng thời cũng rút trường kiếm để đối phó. Nhưng thân hình hai cô gái chưa chấm đất thì hai tiếng kêu thất thanh kinh hoàng vang lên:

- Á!

- Ối!

Cùng lúc đó hai bóng lục cũng từ trên cao đáp nhẹ xuống cùng với hai thân hình đầm máu lảo đảo của hai cô gái đã bị hai tên áo lục chém trọng thương.

Tất cả mọi người đều nhốn nháo lên trước kiếm pháp lạ lùng tinh vi của hai tên áo lục và những tay hiệp khách sắp sửa ra tay thì từ ngoài cửa sổ sáu bóng người áo lục bay vào.

Cứ mỗi cửa sổ là có hai bóng người vụt qua. Ngay cả chỗ cửa sổ nơi bàn của gã áo xám ngồi cũng có hai tên áo lục bay vút vào. Song gã áo xám vẫn ngồi im lìm.

Sáu gã áo lục mới vào liền vây lão già bị chúng đuổi vào giữa. Một gã trong bọn liền quát lớn: - Đây lão già! Người không sao chạy thoát được đâu.

Lão già vẫn cười ha hả giọng đùa cợt: - Mấy thằng này thấy tao giỡn rồi làm quá phải không? Giờ đây chúng bay giết người phải đền mạng đấy.

Vừa nói lão vừa cười bước tới trước mặt bọn chúng. Bọn này lập tức vung kiếm tấn công vào người lão.

Bỗng có nhiều tiếng hét lên: - Bọn này quá lắm phải giết hết chúng đi.

- Lão hữu Bá Đồng Nhi, mấy con chuột nhắt ấy mà lão để chúng lộng vậy à?

Rồi nhiều tiếng nói vang lên, nhưng khi bọn sáu tên mới tới hiệp với hai tên trước thủ kiếm thì mọi người lại yên lặng. Những tay võ công thượng thặng lo ngại vì kiếm pháp của bọn này thật là quý mị.

Một tên trong bọn áo lục lớn tiếng hô: - Sát!

Lập tức chúng cùng xông lên tấn công vào lão già bị đuổi tức là Bá Đồng Nhi cùng những người công khai ra mặt ngăn cản bọn chúng.

Một cảnh náo loạn xảy ra tại phòng thực khách nên nào là bàn ghế, chén bát bay đổ tứ tung.

Những người sợ sệt đã lạnh chân chạy khỏi lâu nên giờ đây chỉ còn lại những người có võ công.

Cuộc hỗn chiến trong khoảnh khắc cũng gây nên bao nhiêu thiệt hại cho chủ quán. Hơn nữa, đã có nhiều người bị kiếm pháp lạ lùng của bọn người áo lục hạ sát.

Thấy người ngã đổ.

Máu thấm tuôn tràn.

Trước cảnh hỗn độn này, gã áo xám liền vận công quát thật to: - Tất cả hãy ngừng tay!

Tiếng hét của chàng áo xám như xoáy vào tai của mọi người. Họ đều tự động dạt ra.

Chàng áo xám từ từ xông tới. Chàng nhìn từng tên áo lục quát: - Các ngươi từ đâu tới đây?

Một tên áo lục giận giữ gầm tiếng: - Từ Ma Thuyền!

Hai tiếng 'Ma Thuyền' làm mọi người hiện diện như rung động dạt lui thêm mấy bước nữa.

Chàng áo xám nhếch mép gắt: - Kiếm pháp Phù Sơn lạ lùng lắm!

Tên áo lục nét mặt ngạc nhiên hỏi: - Tại sao ngươi hiểu kiếm pháp của chúng ta?

- Chưa phải lúc ngươi hỏi!

- Phách lối!

Gã áo Xám lắc đầu coi thường: - Rồi các ngươi sẽ biết.

- Biết gì?

- Biết cái chết để đền mạng cho những người bị bọn ngươi vừa giết!

Gã áo lục cất tiếng cười ha hả, thì lão già Bá Đồng Nhi vụt bước tới cất tiếng nói với gã áo xám: - Chuyện này do lão nên để lão lấy mạng bọn này.

Gã áo Xám giọng bình thản: - Lão bá cứ để đó cho tôi.

Nhưng vừa lúc đó sáu tên vừa mới tới đã phóng kiếm tấn công gã áo xám như muôn ngàn ánh chớp phủ giăng, và hai tên lúc trước cũng đã tấn công lão già Bá Đồng Nhi.

Gã áo xám vẫn ung dung né tránh sáu ngọn kiếm của sáu tên áo lục mà chưa phản công một chiêu nào. Thân ảnh của chàng chập chờn len lỏi xuyên qua muôn ngàn ánh kiếm chớp giăng rồi cất giọng thanh thót: - Bọn người còn thua xa Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải. Ha...ha...ha!

Tiếng một tên áo lục the thé: - Người...đã hạ sát thiếu chủ?

Gã áo xám cất giọng cười vang vang rồi quát: - Chết đây...

Tiếng chàng vừa dứt tức thì ngọn trường kiếm của chàng đã ra khỏi vỏ như con thần long rít trong gió với những tiếng hét hãi hùng:

- Á... Á... Á...

Ồi... Ồi... Ồi...

Sáu tên áo lục cùng một lúc ngã gục im lìm, máu me lênh láng chết ngay tại chỗ.

Gã áo xám đã đứng im lìm và lưỡi kiếm của gã đã cắm vào vỏ tự lúc nào rồi.

Trong khi đó lão già Bá Đồng Nhi bị hai tên áo lục tấn công thật nguy. Lão liền quay người lại như định chạy thì hai tên áo lục phóng người đuổi theo. Tức thì lão già dừng bộ thật đột ngột và hai chân lão liền xử dụng ngọn nghịch cước, đá liên hoàn phản kích với sức mạnh ghê hồn gây nên tiếng cước phong ào ạt.

- Rốp! Rốp!

Hai tiếng kêu khô khan vang lên, tức thì cả khuôn mặt của hai tên áo lục đều đập nát như tử, cả thân hình bay vút vào bức tường ngã xuống chết liền.

Gã áo xám chợt hỏi: - Lão bá có phải là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi vang danh thiên hạ đó không?

Lão già mặt bỗng đỏ như e then, ấp úng đáp: - Cái đó... Cái đó...

Lão vừa nói tới đó vụt phóng người vọt qua cửa sổ chạy bay xuống đường, nhưng tiếng lão còn vang lại: - Cái đó... là do thiên hạ gán cho lão chứ lão có xưng danh gì đâu.

Gã áo xám thấy lạ lùng cũng chộp chiếc nón rộng vành, bay người qua cửa sổ đuổi theo lão.

Trong lúc đó mọi người định ủa đuổi theo thì từ tay gã áo xám quăng ngược lại một gói đen làm mọi người đều né tránh.

Gói đen bay rơi vào trong. Mọi người ủa lại mở ra xem thì ra là một gói bạc vàng.

Một vị lão nhân nói: - Một hiệp khách có kiếm pháp thật phi thường mà lòng lại nhân hậu. Hay là...

Một vị khác tiếp lời: - Hay là Lãng Tử Trầm Kha?

Nhiều tiếng nói theo: - Có thể lắm! Vì kiếm pháp của chàng hiệp khách này thật chưa ai thấy bao giờ.

Rồi nhiều lời bàn tán...

Nhưng cuối cùng họ cũng không quyết đoán giải đáp cho câu trả lời. Họ lại lo dùng số bạc mà chàng áo xám ném vào để lo bồi thường cho chủ quán cũng như lo an táng cho kẻ xấu số tại nơi đây.

Cũng từ đây, câu chuyện ‘Ma Thuyền’ được giang hồ nhắc nhở luôn trong mỗi câu chuyện. Và chàng Lãng Tử Trầm Kha như một đề tài lớn để họ đề cập, luận bàn đến.

Nhưng họ đâu có biết...

Lúc này...

Chàng áo xám chính là Lãng Tử Trầm Kha đang băng mình đuổi theo lão già danh trấn giang hồ với tánh tình trẻ trung kỳ dị là Cuồng Phong Nghịch Cước Bá Đồng Nhi...

Vừa chạy một đoạn bỗng nghe tiếng ‘á’ ở một bờ rừng nên chạy vụt đến thì thấy một tên áo lục bị võ mặt nằm chết sòng soải bên gốc cây.

Chàng lẩm bẩm: - Ngọn nghịch cước của Bá Đồng Nhi lợi hại thật.

Rồi chàng băng người về hướng trước mặt. Bỗng chàng hít ngửi trong hơi gió, miệng lẩm bẩm: - Phía trước có bờ biển!

Chàng nói như tự nhắc nhở: - ‘Ma Thuyền’ đích thị là đậu ở đây rồi.

Vừa dứt lời, là bóng chàng như vệt khói băng vút về hướng bờ biển.

Đi hơn mười dặm đường thì bờ cát trắng đã hiện ra, sóng nước xanh rờn vỗ vào ghềnh đá tung bọt trắng xóa. Một bờ biển im lặng nhưng thật mơ mộng, nhưng ai có ngờ nơi đây đang ẩn che một sự ghê rợn.

Ánh nắng trưa như soi rõ từng ghềnh đá, từng đợt sóng, từng hạt cát lấp lánh. Bờ biển này tiếp giáp với một khu rừng âm u. Nên chàng Lãng Tử Trầm Kha phải vượt ra ngoài bờ rừng mới nhìn thấy hết giải cát trắng chạy dài dọc mé nước.

Đưa mắt quan sát, chàng Lãng Tử Trầm Kha chợt reo lên: - Ồ! Cạnh ghềnh đá phía xa kia rồi!

Chàng vừa băng mình tới vừa lẩm bẩm: - Chắc Bá Đồng Nhi đang choảng nhau với bọn ‘Ma Thuyền’.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã tới chỗ họ đang đánh nhau như dự đoán của chàng. Trầm Kha vẫn núp sau một mô đá thật lớn nhìn trận chiến một cách thích thú. Miệng chàng suýt mấy lần cười lớn trong khi đôi mắt chàng chăm chú theo dõi trận đấu.

Bá Đồng Nhi vừa hoa quyền vừa la om sòm: - Ấy! Ấy! Cứ đập nữa đi xem có trúng lão không nào?

Lão vừa la vừa nhảy lăng xăng nhưng với một bộ pháp tuyệt diệu làm bọn người vây đánh lão đều đánh hụt vào không khí.

Thỉnh thoảng nghe lão hét lên khoái chí: - Nhào nè!

Tức thì một tên áo lục bị ngọn nghịch cước của lão đá bay ra xa, nhưng lão chỉ xử dụng một phần chân lực nên không gây chết chóc cho chúng. Hình như Bá Đồng Nhi lấy trận chiến làm trò đùa nên lão tỏ vẻ thích thú và hăng say.

Bỗng có mấy con còng ở dưới mé biển chạy vọt lên, Bá Đồng Nhi thích thú reo lên: - Ô! Tao bắt mày để dành tối nay thấp đèn chơi!

Miệng nói thì tay chộp vào mấy con còng đang chạy lăng xăng mà quên đi kẻ địch đang tấn công lão.

- Bùng!

Một ngọn chưởng đánh trúng vào Bá Đồng Nhi làm thân hình lão bay vọt đi nhưng hai tay lão vẫn nắm chắc hai con còng nơi hai tay.

- Phịch!

Thân lão rơi trên bãi cát một tiếng nặng nề, miệng rỉ máu tươi. Lão chưa kịp đứng dậy thì bọn áo lục nhất tề đổ xô lại định kết liễu mạng lão. Nhưng một tiếng quát lên: - Hãy khoan!

Tiếng quát chưa dứt, tức thì bóng chàng Lăng Tử Trầm Kha từ nãy giờ vẫn núp sau mô đá theo dõi trận đấu, đã đứng sừng sững chắn trước mặt Bá Đồng Nhi.

Chàng hỏi ngay bọn áo lục: - Các ngươi là người trên Ma Thuyền?

Một tên áo lục đáp: - Đúng! Rồi sao?

Chàng nhếch mép giọng bình thản: - Nhờ Ma Thuyền các ngươi đưa về Phù Sơn đảo.

Tên áo lục càng ngạc nhiên: - Sao... tại sao nhà ngươi biết Phù Sơn đảo chúng ta?

Chàng Lăng Tử Trầm Kha liền lấy chiếc vòng đá mà Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải đã trao cho chàng, đưa ra cho bọn áo lục xem. Tất cả bọn chúng đều ngơ ngác rồi ôn tồn hỏi: - Xin lỗi... các hạ là ai mà có chiếc vòng này?

Chàng đưa cho họ xem kỹ chiếc vòng rồi nói: - Các người đã nhận ra chiếc vòng chứ?

- Vâng, đã nhận ra!

- Của Thiên Thủ Kiếm Bảo Vương Hải?

- Dạ đúng! Của thiếu chủ chúng tôi.

- Nhưng tại sao các hạ có được chiếc vòng này?

Lăng Tử Trầm Kha cất chiếc vòng rồi nói: - Bảo Vương Hải đã chết.

Tất cả bọn áo lục giọng kinh ngạc đồng thốt lên: - Đã chết!

Lăng Tử Trầm Kha giọng chắc nịch: - Đúng!

Tên áo lục bước đến trước mặt Trầm Kha hỏi: - Nhưng chết trong trường hợp nào?

- Ta chưa tiết lộ cho các người biết ngay được!

- Tại sao?

- Theo lời dặn của Bảo Vương Hải thì câu chuyện này chỉ kể lại cho dưỡng phụ và sư phụ của người đã chết nghe mà thôi.

Nhận thấy những thắc mắc hiện trên nét mặt của bọn chúng nên chàng hỏi gần: - Các người có tin chăng?

Một tên áo lục đáp: - Dĩ nhiên chúng tôi phải tin các hạ dựa vào di vật của thiếu chủ chúng tôi, nhưng...

Hắn ngập ngừng thì chàng hỏi ngay: - Nhưng thế nào? Người cứ nói!

Tên áo lục nói mau: - Chúng tôi muốn được biết đại danh của các hạ.

Chàng mỉm cười nói ngay: - Lăng Tử Trầm Kha!

- Lăng Tử Trầm Kha?

Thấy bọn chúng cùng kinh ngạc, nên chàng hỏi: - Các người không tin à?

Tên áo lục xua tay lia lịa nói nhanh: - Có bao giờ chúng tôi không dám tin, song bốn tiếng Lăng Tử Trầm Kha đã làm cho Trung Nguyên tôn sùng. Thành thử đứng trước sự tôn sùng ấy mà giờ đây chúng tôi mới biết nên chỉ ngạc nhiên thôi.

Lúc này lão già Bá Đồng Nhi cũng xen vào: - Ngạc nhiên là phải! Ngay đến lão đây mà lão cũng còn kinh ngạc. Không ngờ người đứng trước mặt đây là Lăng Tử Trầm Kha cơ mà.

Chàng quay lại hỏi lão già Bá Đồng Nhi: - Tại sao vậy lão bá?

- Tại vì nhân vật Lăng Tử Trầm Kha nổi danh với quỷ kiếm, nhưng chưa ai được thấy diện mạo mà không ngờ chính là đại hiệp đây.

Chàng xua tay lia lịa, mỉm cười nói: - Lão bá, xin lão bá đừng gọi tiểu đệ là đại hiệp, tiểu đệ không dám nhận vậy đâu.

Bá Đồng Nhi đưa tay chùi giòng máu nơi khước miệng rồi nói: - Hay, hay lắm, vậy chúng ta làm bạn với nhau chứ?

Lăng Tử Trầm Kha lại xua tay nói: - Ồ! Không được đâu, vậy thì vô lễ quá!

Bá Đồng Nhi gắt lên: - Vậy chứ phân xử làm sao đây?

Lăng Tử Trầm Kha vừa đỡ lão dậy vừa nói: - Tiểu điệt phải gọi bằng lão bá bá mới phải!

Bá Đồng Nhi la lên: - Không được! Không được!

Chàng hỏi nhanh: - Tại sao không được? Vậy chứ lão bá phân xử ra sao?

Lão cười khi nói: - Người còn phụ thân, phụ mẫu không?

Chàng lắc đầu buồn buồn: - Không.

Bá Đồng Nhi cười mũi giọng kẻ lẻ: - Ta cũng vậy. Không còn ai thân thích nên...

Lăng Tử Trầm Kha hỏi ngay: - Nên thế nào hả lão bá?

Giọng lão cũng buồn buồn cất giọng đều đều: - Nếu người không chê ta, thì... thì chúng ta kết thân cùng sống chết có nhau.

Chàng Lăng Tử Trầm Kha với cuộc sống cô đơn không người thân thích, từ lúc chàng gặp lão Bá Đồng Nhi, chàng thấy mến lão. Nên khi nghe lão đề nghị vậy chàng nhận lời ngay nên chàng nói: - Thế thì hay lắm!

Lão liền chặn lời: - Ta lớn làm đại ca, người nhỏ làm tiểu đệ.

Chàng xua tay: - Không được đâu.

- Chứ sao nữa! Hay là...

- Hay là thế nào?

- Ta làm tiểu đệ vì võ nghệ ta kém hơn người và người làm đại ca...

Lăng Tử Trầm Kha la lên: - Loạn! Loạn mất!

Bá Đồng Nhi hỏi gấp: - Cái gì loạn? Cái gì loạn?

- Lão bá phân xử như thế thì tiểu điệt là kẻ loạn lẽ giáo rồi.

- Vậy thì thế nào?

- Chỉ có cách này...

- Cách nào?

- Lão bá là thúc thúc, tiểu điệt là... tiểu điệt...

Bá Đồng Nhi lại sắp sửa cãi lại thì chàng cướp lời, giọng cứng rắn: - Nếu lão bá không chịu thì tiểu điệt xin kiếu từ.

Chàng nói xong liền bước đi ngay.

Bá Đồng Nhi gượng đau chạy theo: - Được! Được, lão chịu ngay! Gọi gì cũng được...

Lăng Tử Trầm Kha lại hỏi: - Vậy thúc thúc vui lòng nhận tiểu điệt chứ?

Lão cười mếu máo: - Vui lòng... thì... thì vui lòng.

Từ lúc nãy đến giờ, Lăng Tử Trầm Kha và lão Bá Đồng Nhi cứ mãi mê chuyện trò, nên bọn áo lục vẫn đứng im lặng theo dõi, đến lúc này tên áo lục mới lên tiếng: - Thưa các hạ, các hạ có ý định về Phù Sơn đảo ngay hôm nay để gặp Đảo Chủ của chúng tôi không?

Chàng gật đầu: - Được! Thế thì tốt lắm.

Vậy thì xin các hạ đợi giây lát.

- Trong khi tên áo lục ra lệnh cho đồng bọn đi lấy mấy chiếc xuồng dẫu sau mấy ghềnh đá, thì Lăng Tử Trầm Kha lại quay sang nói với Bá Đồng Nhi.

Chàng hỏi lão: - Bây giờ tiểu điệt phải đi gặp Đảo Chủ đảo Phù Sơn thì thúc thúc muốn như thế nào?

Bá Đồng Nhi đáp ngay: - Thúc thúc cùng đi với.

- Sợ phiền thúc thúc đấy.

- Như vậy ta được vui hơn chứ.

- Đó là tùy ý thúc thúc.

- Được! Cho thúc thúc ra thăm Phù Sơn đảo một phen cho biết thêm địa nhân kiệt.

- Thúc thúc thương thế khỏi rồi chứ?

- Khỏi từ lúc nãy vì thúc thúc đã uống linh dược rồi.

- Nhưng tiểu điệt xin thưa với thúc thúc một lần nữa là sẽ có nhiều phiền toái đến với thúc thúc nếu thúc thúc có ý định cùng đi với tiểu điệt ra Phù Sơn đảo.

Lão vui vẻ bỏ hai con còng vào túi áo, nói: - Lão cất hai con còng này ra ngoài đảo, bắt thêm mấy con ở đó để cho chúng cắn nhau xem chơi.

Chàng Lăng Tử Trầm Kha nhìn vẻ hồn nhiên và ý tưởng giản dị của lão Bá Đồng Nhi mà đành mỉm cười lắc đầu, nhìn ra sóng bể rạt rào mênh mông.

o O o